

bedste var vistnok slet ikke at indføre Reglen. Saa vidt jeg har forstaaet Udvalgets Betænkning, har det ikke været Meningen, at man ved Reglerne i §§ 1 og 2 har villet fæste Husbonden eller Prioritetshaveren. Meningen var tværtimod, at man vilde gavne dem, idet man derved vilde foranledige Thyndet til at blive paa Ejendommen. Jeg tror dog ikke, man vil opnaa dette. Jeg kunde i og for sig meget vel sympatisere med denne Bestræbelse, og jeg finder det i og for sig rigtig, at man, naar man giver Thyndet større Sikkerhedsret, end det nu har — en Sikkerhedsret, der vil komme til at gaa ud over Panthaberne — ogsaa søger at binde Thyndet til Ejendommen, saa længe Panthaberene er interesserede sammen med Husbonden, altsaa indtil Auktionen finder Sted. Men hvis det er noget saadant, der har forespørgt Udvalget, tror jeg ikke, det har opnaaet at faa det udtrykt i disse Paragraffer, og jeg tror da, at Bestemmelsen maa formuleres væsentlig anderledes end slet er i §§ 1 og 2. Jeg vil derfor, medens jeg med stor Glæde kan stemme for §§ 3 og 4, ikke kunne stemme for §§ 1 og 2 i deres nuværende Affattelse.

Justitsministeren (Rump): Det ærede Medlem for Maribus Amt Den Valgkreds (Reis) udtalte, at han ikke vilde indlade sig paa en Behandling af de Betragtninger, som findes i Betænkningen, og jeg vil følge samme Regel, idet jeg ikke indser, hvad Nytte det skulde være til. Samtidigt dermed vil jeg sige, at man ikke deraf maa slutte, at jeg gaar ind paa disse Betragtninger, de være saa indlysende, som de være ville. Af samme Grund vil jeg heller ikke indlade mig paa de juridiske Betragtninger, der ere fremførte af det ærede Medlem for Maribus Amts 5te Valgkreds (H. J. Larsen) ligesom ogsaa af den ærede sidste Taler (Alberti). Udskillige af dem forekom mig at være ret dybsindige, andre forekom mig ret hjaraderede, og nogle af dem vare af den Bestaaenhed, at man skulde særdeles dybt til Bunds for at faa alle Synspunkter fremdragne, og dertil turde en Folketingsaal ikke være det rette Sted. Noget andet vilde det være, hvis man her havde at gøre med en systematisk Lov, men vi have jo kun med en ren Lejlighedslov at gøre, som bekræfter sig med singulære Tilfælde, og hvor Hovedspørgsmaalet maa blive, om de Bestemmelser, der ere foreslaaede, lade sig passe ind i den bestaaende Lov, og saa naturligtvis ogsaa, hvorvidt det overhovedet er hensigtsmæssigt at vedtage disse Bestemmelser. I saa Henseende kunne jo adskillige af de fremkomne Be-

tragtninger have deres Børd. Jeg skal derfor holde mig til Lovforslagets Realitet.

Ved Sagens første Behandling tillod jeg mig at gøre opmærksom paa, at dette Lovforslag, som saa ganske simpelt og let ud, var ret uhaandterligt, naar man skulde gaa til Bunds i det, idet det nemlig, samtidigt med at det kun bekræfter sig med rent praktiske Tilfælde, paa flere Punkter vil gøre dybe Indgreb i den bestaaende Lovgivning. Forslaget kalder sig ganske vist „Tillæg“ til Thyndeloven, men det griber ind paa mange andre Omraader: foruden paa den processuelle Lovgivnings Omraade ogsaa paa Bestemmelserne om Konkursordenen og Pantrettens Haandhævelse over for personlige Fordringer m. m. Jeg sagde ogsaa den Gang, at man vistnok vilde blive nødt til at undergive Forslaget en grundig Behandling og væsentlige Forandringer. Det er det, man har gjort, og jeg tror, man har valgt den rette Vej ved at søge at indskrænke Bestemmelserne til det mindst mulige af det, som var nødvendigt, naar man overhovedet skulde udrette noget paa dette Omraade. Et andet Spørgsmaal er, om man til fulde har naaet sin Hensigt, og i saa Henseende er der i Dag kommet ret væsentlige Betragtninger frem, som vidne om, at man ingenlunde finder, at Arbejdet i saa Henseende er helt vellykket. Jeg tror, at hvis man vil lovgive paa dette Punkt, kan man ikke komme til væsentlig andre Bestemmelser, men ganske vist til en anden Formulering. Lovforslaget falder i Bifølgeligheden i to Dele: §§ 1 og 2, som indeholde Forandringer i Thyndeloven, og §§ 3 og 4, som indeholde Forandringer paa andre Punkter. Hvad § 1 angaar, kan jeg samstemme med de Udtalelser, der ere fremkomne fra ærede Medlemmer, i — hvad jeg ogsaa har haft Lejlighed til uden for Salen at høre — at Affattelsen ikke er heldig. Naar jeg ser Sagen under det Synspunkt, som naturlig maa frembyde sig for enhver, forekommer det mig, at Thyndet — hvad der ogsaa er blevet fremhævet med stor Styrke i Dag — ikke er fæstet til en Bedrift saaledes, at dette obligatoriske Forhold bliver et Accessorium, om man vil, til den tinglige Brugsret eller Ejendomsret til Tingene, men man fæster det til en Person. Det er altsaa et rent obligatorisk Forhold. Jeg antager nu heller ikke, at Meningen just har været at udtrykke det, som Ordlyden nærmest maatte sige, og det forekommer mig ogsaa, at den sidste ærede Taler (Alberti) var inde derpaa. Det, man egentlig har tænkt sig at ville sige, er, at en Bedrift i hvilken et Thynde udfører en særlig Gerning, til hvilket det er fæstet, paa Grund af